

CURIERUL

MISIONAR

„Cât de frumoase sînt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul X.

București, 1930.

No. 3.

Către frații și surorile noastre din întreaga Uniune.

Iubiți Frați și Surori,

Aruncând o privire asupra rapoartelor prezentate de către reprezentanții diferitelor câmpuri din Europa și Africa, inimile noastre ne sunt pătrunse de convingerea, că Dumnezeu merge pretutindeni înaintea noastră astăzi, ca să deschidă calea pentru o repede biruință a soliei în toate țările. Dumnezeu lucrează azi prin mijloace neobișnuite, ca să pregătească inimile oamenilor pentru primirea adevărului.

O sută de Comunități noi, cu o mie cinci sute de membri, au fost primite anul trecut în cele șase Conferințe ale Uniunii Române. Mai sunt și alte sute de persoane, cari au primit adevărul și cari așteaptă să facă legământul. Lucrătorii sunt însă prea puțini la număr, ca să poată merge pretutindeni, unde ușile le sunt deschise. Un Președinte de Conferință ne asigură, că — dacă ar avea de șase ori mai mulți lucrători — el e sigur, că ar putea câștiga numai în Conferința lui o mie de suflete în anul 1930.

În Jugoslavia, unde credincioșii au avut mult de suferit și suferă încă, pentru numele Domnului Isus și pentru adevărul prezent; unde un personaj oficial a zis, că trebuie să ne așteptăm să fim persecutați ca și în Evul Mediu, până când vom obține dela Guvern recunoașterea; sute de suflete primesc solia Evangheliei, iar Autoritățile publice, cari intr'adevăr că au ajuns să cunoască bine pe membrii noștri, dau mărturie, că Adventiștii sunt cei mai buni cetățeni din țară.

Din cauza persecuțiilor în Italia, din cauza indiferenței religioase din Franța și a multelor superstiții din Spania, rapoartele nu arată un așa de mare număr de membri câștigați; totuși și acolo avem multe dovezi, că mâna lui Dumnezeu este la lucru și că ne putem aștepta la mai mari succese în viitorul cel mai apropiat. Una din cele mai mari minuni istorisite în timpul consfătuirii noastre însă, este câștigarea primilor credincioși dintre mahomeda-

nii din Nordul Africii, și felul cum Dumnezeu deschide acum căi pentru lucrarea printre Arabi.

Totuși mai sunt încă multe milioane, cari așteaptă solia, în țările păgâne și în întunerecul mahomedanismului, în câmpurile noastre misionare din Africa de Nord, de Vest și Equatorială. În Africa Franceză de Vest nici nu am pătruns până acum. Deabiă anul acesta am trimis primele noastre două familii de misionari din Diviziunea noastră la Camerun. Dumnezeu merge însă și acolo înaintea noastră și a câștigat pentru adevărul Evangheliei pe un misionar experimentat, care conducea o misiune independentă chiar în acea parte a Africii Equatoriale Franceze, unde noi sperăm să începem lucrare în curând. În Madagascar sute de suflete vin la adunări și se pregătesc pentru botez. Dar strigătele după ajutor sunt pretutindeni atât de numeroase, încât credincioșii noștri misionari nu pot face față cererilor. Unsprezece misionari au fost trimiși anul acesta în câmpurile misionare din Diviziunea noastră și din alte Diviziuni; dar în anul 1930 trebuie să trimitem și mai mulți. Cu adevărat că Dumnezeu Iși întinde astăzi brațul Său, iar Evanghelia cea veșnică va ajunge la fiecare națiune, și neam și limbă și popor.

Cu deplină încredere, că noi toți vom face tot ce vom putea, ca să ținem pasul cu chemarea lui Dumnezeu la niște progrese mari, am votat cel mai mare buget votat vreodată în câmpul nostru, deși aceasta înseamnă întinderea resurselor noastre până la extrem. Noi prețuim sacrificiile făcute pentru lucrarea Domnului de către iubiții noștri frați și surori și cari au făcut cu puțință bugetul acesta; dar noi contăm pe d-voastră, iubiți frați și surori, că și în anul 1930 veți face sacrificiile din 1929 și veți spori astfel diferitele fonduri misionare ca să putem pune în aplicare bugetul votat și să fim feriți de a ră-

mâne cu deficite la sfârșitul anului. Mai pe sus de toate, însă, vă invităm, să rugați pe Domnul secerișului, să pregătească și să trimită mulți lucrători în țarina Sa, căci vedem pretutindeni câmpurile coapte. Deaceea să ne

consacrăm cu toții lui Dumnezeu pentru primirea ploiei târzii a Spiritului Său, care a și început să vină peste credincioși.

Comitetul Uniunii.

Ingăduința și iertarea frățească.

Probabil că apostolul neamurilor—Pavel—afllase că în Biserica din Colose, frații aveau neînțelegeri între ei și deaceea în epistola sa, printre alte sfaturi ce le-a dat, le-a scris să fie îngăduitori unii cu alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, să-l ierte. Exemplul de iertare îl avem dela Domnul Hristos, care, deși noi păcătoși fiind, El totuș, în iubirea Sa cea mare, nu ne-a ținut în seamă greșelile și păcatele, ci ni le-a iertat. Și noi la rândul nostru, să iertăm altora la fel.

Ingăduința și iertarea sunt principii sfinte aduse de Mântuitorul Isus Hristos. Căci altfel stăteau lucrurile în timpul Vechiului Testament. Iată ce cetim în cărțile lui Moise: „... Dacă cineva rănește pe aproapele lui, să i se facă așa cum a făcut și el: frântură pentru frântură, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie; să i se facă aceeaș rană pe care a făcut-o el aproapelui său“. Exod. 21, 22—25; Lev. 24, 19—20. Isus a adus noi principii zicând: „Ați auzit că s'a zis celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea supt pedeapsa judecării“. Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea supt pedeapsa judecării; și oricine va zice fratelui său: „Prostule!“ va cădea supt pedeapsa soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule“, va cădea supt pedeapsa focului cheenei“. Ați auzit că s'a zis: „Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte“. Dar eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău...“. Mat. 5, 21—22. 38—39. Sora White zice în această privință: „Regula „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, se află scrise în legile date prin Moise, dar aceasta eră o prescripție pentru stăpânirea conducătoare. Nimănui nu-i eră îndreptățit ca să-și răsbune singur, căci, Cuvintele Domnului erau: „Nu zice: „Îți voi întoarce eu răul!“ Nu zice: „Cum mi-a făcut el, așa am să-i fac și eu“. Prov. 20, 22; 24, 29. „Cugetări pe Muntele Fericirilor“, pag. 95 ed. germ. Dumnezeu a zis prin Moise: „Să nu urăști pe fratele tău în inima ta. Să nu te răsbuni, și să nu ții neceaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însu-ți“. Lev. 19, 17—18. Adevărurile pe cari le explică Domnul Hris-

tos, erau aceleași cari fuseseră învățate și de către profeți; ele fuseseră însă întunecate prin împietrirea inimii și prin iubirea de păcat.

Cuvintele Mântuitorului descoperiau ascultătorilor Săi, faptul pozitiv, că în timp ce ei condamnau pe alții ca călcători de lege, ei înșiși erau tot așa de vinovați când hrăneau în inimă invidie și ură... *Spiritul urei și al răsbunării își are origina în Satan* care a îndemnat pe oameni să omoare pe Fiul lui Dumnezeu. Cel ce hrănește invidie și ură, acela nutrește acelaș spirit și rodul său va fi moartea. În cugetele răsbunătoare se află deja ascunsă fapta cea rea, tot așa ca și planta în sămânță. Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n'are viețea veșnică rămânând în el. 1 Ioan 3, 15.

„Cine va fi zis fratelui său „prostule“, va cădea supt pedeapsa soborului“. Dumnezeu ne-a dovedit prin jertfa Fiului Său pentru răscumpărarea noastră, cât de mult prețuște El orice suflet omenesc, și El nu dă nimănui libertatea, ca să vorbească cu dispreț despre un altul. Noi vom vedea într'adevăr defectele și slăbiciunile aproapelui nostru, dar Dumnezeu pretinde orice suflet ca proprietate a Sa, devenită prin creațiune și prin aceea că l-a răscumpărat prin sângele prețios al Fiului Său Isus Hristos. Toți oamenii sunt creați după chipul Său și chiar cei mai decăzuți oameni trebuie tratați cu respect și gingășie. Dumnezeu va cere socoteală pentru orice cuvânt disprețuitor rostit contra unui suflet pentru care a murit Hristos.

„Iar oricine va zice: „Nebunule“, va cădea supt pedeapsa focului cheenei“. În Vechiul Testament cuvântul „nebunule“, eră întrebuintat la denumirea unui răsculător care eră datat cu totul păcatului. Isus zice că cele condamnă pe fratele său ca pe un răsculător, dovedește prin aceasta că el merită aceeaș condamnare. Nici chiar Hristos în persoana Arhanghelului Mihail, când se împotriviă diavolului și se certă cu el pentru trupul lui Moise, n'a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară. Iuda 9. Dacă El ar fi făcut aceasta, atunci El, s'ar fi pus deopotrivă cu Satan; căci *învinierea este urma celui rău*. El este numit în Sfânta Scriptură „păritorul fraților noștrii (Apoc. 12, 10), dar Isus

nu voi să întrebuițeze arma diavolului, ci zise numai: „Domnul să te mustre“.

Aceasta trebuie să ne servească ca exemplu. Dacă noi intrăm în ceartă cu vrăjmașii lui Isus, atunci nu trebuie să răsplătim rău pentru rău, sau să zicem ceva, care să aibă măcar aparența unei acuzații. Cel ce servește lui Dumnezeu, nu trebuie să se servească de astfel de cuvinte, de care nu s'a servit nici Majestatea cerului, când s'a certat cu Satan. Să lăsăm lui Dumnezeu judecata și condamnarea“. *Idem pag. 77. 78. 81.*

În loc de răsbunare, să întrebuițăm mai bine

IERTAREA CA UN MIJLOC DE IMPACARE.

Mântuitorul Isus ne-a învățat că atunci când venim să ne rugăm să zicem între altele: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm, greșiților noștri“. „Dacă ierțați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel cereșc vă va iertă greșelile voastre. Dar dacă nu ierțați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va iertă greșelile voastre“. Mat. 6, 12. 14—15.

Din sfaturile Domnului învățăm, că numai atunci putem obține iertarea greșelilor, când și noi iertăm greșelile pe care alții ni le-au făcut nouă. „Cel ce nu este gata a iertă, își închide singur unicul izvor din care el poate primi milă și îndurare dela Dumnezeu. Nu trebuie să gândim niciodată că am putea avea vreun drept a nu iertă pe cei ce ne-au insultat, pentrucă ei nu și-au recunoscut în fața noastră nedreptatea făcută. De sigur că, datoria lor este, ca să-și umilească inimile prin căință și mărturisire; noi însă, să fim plini de milă față de acei, cari au greșit contra noastră, fie că ei își recunosc, sau nu-și recunosc nedreptatea făcută. Chiar când ei ne-au insultat în mod grav, noi nu trebuie ca să nutrim nici un sentiment de tristeță sau să ne ne compătimim pe noi înșine, ci trebuie să iertăm tuturor celor ce ne-au făcut vr'un rău, tot așa cum și noi sperăm, ca bunul Dumnezeu să ne ierte vina, greșelile și păcatele noastre față de El“. *Idem pag. 145.*

MASURA IERTĂRII.

Atunci Petru s'a apropiat de El, și i-a zis: Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori? Isus i-a zis: „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte“. Mat. 18, 21. 22. Rabinii socotiau măsura iertării până la trei ori. Dar Petru merse mai departe și el ridică cifra iertării, până la cifra desăvârșită „șapte“. Domnul însă, a înmulțit cifra pusă de Petru „șapte“, cu „șaptezeci“,

ceea ce face „patru sute nouăzeci“. Aceasta însemnează iertare continuă, căci, cine este acela care să țină socoteală notând greșelile până să facă această sumă? Pentru o înțelegere și mai clară că noi trebuie să iertăm în-continuu oricât de mari și oricât de multe ar fi greșelile, Domnul Isus a spus pilda cu datornicul din Mat. 18, 23—35.

Împăratul din pildă este Mântuitorul Isus Hristos. Datornicul la Împărat cu suma de zece mii talanți, suntem noi fiecare în parte. Suma aceasta mare de circa zece milioane lei (după aprecierea unor comentatori ai Bibliei), reprezintă greșelile noastre. Poate că noi ne recunoaștem ca vinovați datornici în fața Împăratului Isus și ne rugăm Lui în umilință pentru îngăduință până ne vom ispăși greșelile. Dar Domnul, prin faptul că-L rugăm, vede neputința noastră, i se face milă de noi și ne iartă toată datoria! La rândul nostru, fiecare dintre noi, poate avem pe cineva care să ne fi greșit odată sau de mai multe ori. În orice caz, nu atât de mult, cât am greșit noi față de Dumnezeu. Greșelile aproapelui nostru față de noi sunt tot așa de puține și de mici cât este suma de o sută lei față de zece milioane lei! Tovarășul nostru de credință își recunoaște vina și ne roagă umilit pentru îngăduință. Dar noi, nu vrem să-l iertăm ci-l chinuim ca pe un vinovat datornic! Slujitorii Împăratului—îngerii lui Dumnezeu—, iau notă de toate acestea și aduc la cunoștința Domnului această faptă nemiloasă! Și ce va zice Stăpânul?: „Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria fiindcă m'ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut Eu milă de tine?“ Stăpânul se mânie atunci și impută toată datoria; adică toate greșelile și păcatele cari se iertaseră prin recunoaștere, rugăciune și umilință, se socotesc din nou punându-le în sarcina celui ce le-a comis. Aceasta reiese clar din spusele Domnului, care, după ce arată în pildă că servul nemilos a fost dat pe mâna chinuitorilor până va plăti tot ce datoră, zice: „Tot așa va face și Tatăl Meu cel cereșc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său“. Mat. 18, 34—35. Iată deci iubite frate și soră de câtă importanță este „îngăduința și iertarea frățescă!“

I. I. Gheorghisor.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU
Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100
Red. și Admin. Str. Labirint 116. București IV.

Ora decisivă a lumii se apropie.

„Voiu nimici totul depe fața pământului, zice Domnul“. Zef. 1, 2.

Noi stăm astăzi în fața unei mari lupte a lumii, dintre întrebările religioase și politice, și, dacă mâna lui Dumnezeu nu va interveni, ele vor provoca cu siguranță războiul dela Armagedon. Apoc. 16.

Popoarele se află în pregătirea împlinirii urgente, a tuturor evenimentelor descrise de Spiritul Profeției. Ceeace noi am crezut și am vestit la începutul mișcării Advente, ca puncte de credință, se împlinesc azi în fața ochilor noștri.

Întâmplările prezente, sunt o exactă împlinire a profețiilor profetizate pentru timpul nostru. Bisericele creștine de azi, sunt în mișcare ca și cele din veacul al 4-lea și al 5-lea, când și-au unit puterile lor cu statul; ce au făcut ele atunci în sute de ani, se săvârșește azi numai în câteva zeci de ani. „Domnul va sfârși lucrul, și-l va scurta cu dreptate; da, lucru scurt va face Domnul pe pământ“. Rom. 9, 28. Ed. Iași.

UN TIMP DE STRAMTORARE, CUM N'A MAI VAZUT POPOARELE.

Proorocul Daniel, în vedeniile sale, ne raportează despre acest timp astfel: „In vremea aceea se va scula marele voevod Mihael, ocrotitorul copiilor poporului Tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n'a fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume ori cine va fi găsit scris în carte“. Daniel 12, 1.

Cele arătate aci lui Daniel de către îngerul Gabriel, nu sunt împlinite încă, însă ele se vor împlini în viitorul cel mai apropiat. Noi putem spune acum, întocmai cu cuvintele profetului, cari vorbesc despre timpul sfârșitului: „Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în grabă mare! Da, este aproape Ziua cea amarnică a Domnului, și viteazul tipă cu amar. Ziua aceasta este o Zi de mânie, o zi de necaz și de groază, o zi de pustiire și nimicire, o zi de întunec și negură, o zi de nori și întunecime, o zi în care va răsună trâmbița și strigătele de războiu împotriva cetăților întărite și turnurilor înalte. Atunci voi pune pe oameni la strâmtorare, și vor băjbăi ca niște orbi, pentrucă au păcătuțit împotriva Domnului; deaceia le voi vărșă sângele ca praful, și carnea ca gunoiul! Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i izbăvească în ziua mâniei Domnului; ci toată

țara va fi nimicită deodată și în gelozia Lui va nimici pe toți locuitorii țării“. Zef. 1,14-18.

Tragic va fi acel timp! O omenire creată cu un scop divin, va fi lăsată în prada nimicirii, să bea până la fund paharul mâniei, căci au părăsit pe Domnul și legea Dumnezeului lor!

Dar, mai înainte de a se întâmpla toate acestea trebuie să vină,

UN TIMP DE STRAMTORARE PENTRU POPORUL LUI DUMNEZEU, CA TIMPUL LUI IACOB.

Profetul Ieremia, mânat de duhul lui Dumnezeu, descrie acest timp de strâmtorare astfel: „Așa vorbește Domnul: „Auziam strigăte de groază; e spaimă, nu este pace! Întrebați și vedeți dacă nu cumva naște vreun bărbat! Pentru ce văd pe toți bărbații cu mâinile pe coapse ca pe o femeie la facere? Pentru ce s'au îngălbenit toate fețele? Vai! căci ziua aceasta este mare; nici una n'a fost ca ea? Este o vreme de necaz pentru Iacob; dar Iacob va fi izbăvit din ea“. Ier. 30, 7. 8.

„Poporul lui Dumnezeu va ajunge atunci în acele scene de strâmtorare și de jale cum n'a mai fost niciodată. Noaptea de strâmtorare a lui Iacob, când se luptă în rugăciune pentru a scăpa din mâna lui Esau, reprezintă experiența poporului lui Dumnezeu în timpul de strâmtorare. . . . După ce el trimise familia sa mai departe pentru ca să nu vadă jalea sa, Iacob rămase singur, spre a se lupta cu Dumnezeu. El își mărturisește păcatele sale și recunoaște cu multă mulțumire harul lui Dumnezeu față de dânsul, amintind în acelaș timp într'o umilință adâncă, legământul făcut cu părinții săi și făgăduințele pe cari el le primise în acea noapte a viziunii și în pământul exilării sale. Răspântia vieții sale a sosit; totul se află pus în joc. În întunec și singurătate, el continuă mai departe a se ruga și a se umili înaintea lui Dumnezeu. Deodată o mână cade greu pe umerii săi. El își închipue că e cineva care caută vieța sa, și cu toată puterea el se luptă disperat cu agresorul său. Odată cu revărsatul zorilor, străinul își descoperă puterea sa supraomenească.

Dacă Iacob nu s'ar fi căit mai înainte de păcatul său, de a dobândi dreptul de întâi născut prin înșelăciune, atunci Dumnezeu n'ar fi ascultat rugăciunea sa, iar vieța sa n'ar fi fost păstrată prin harul Său.

Tot astfel și poporul lui Dumnezeu în tim-

pul strămtorării, dacă el ar mai avea încă păcate nemărturisite, cari să mai apară înaintea lor, pe când ei sunt chinuți de spaimă și de teamă, atunci ar fi biruiți; disperarea ar înăbuși credința lor, și ei nu ar mai putea avea nici o încredere, pentru a se mai lupta cu Dumnezeu spre a dobândi salvarea. Dar pe când ei sunt pătrunși de un simțământ adânc al nevredniciei lor, nu mai descoper într'ânsi nici o greșală ascunsă. Păcatele lor au fost prezentate deja mai înainte în fața judecării, au fost șterse, și ei nu și le mai pot aduce aminte.

„Timpul strămtorării, așa cum n'a fost niciodată, va izbucni în curând și noi vom avea atunci nevoie de o experiență pe care acum n'o posedăm și pe care foarte mulți neglijează a o dobândi în acest timp“. *Marea Luptă*.

CREDINȚA FIECARUI CREDINCIOS VA FI INCERCATA.

„Credința fiecăruia va fi încercată; la unii într'un fel, la alții în altfel“. *„Mărturie“*. Vol. I.

„Iată te-am pus în cuptor, . . . ; te-am lămurit în cuptorul urgiei“. Isa. 48, 10. „Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc și o voi curăți cum se curățește argintul, o voi lămurii cum se lămurește aurul. Ei vor chema Numele Meu, și îi voi ascultă; Eu voi zice: „Acesta este poporul meu!“ Și ei vor zice: „Domnul este Dumnezeul meu!“ Zah. 13, 9.

„Acei creștini cu numele, cari ajung nepregătiți la acel timp grozav din zilele depe urmă, își vor mărturisi păcatele lor, în cuvinte cuprinse de groază, în timp ce nelegiuirile vor râde de jalea lor. Aceste mărturisiri sunt de aceeaș natură cu mărturisirea lui Esau și Iuda. Acei cari le fac, deplâng urmările păcatului, dar nu vinovăția lor“. *Marea Luptă*. 723.

Esau a fost lepădat: „Pentru că știți că și mai în urmă, când dori să moștenească binecuvântarea, nu fu luat în seamă, căci nu află loc pentru schimbare de gând, deși cu lacrimi o ceru“. Ebr. 12, 17.

A plânge urmarea unui păcat în loc de a te întrista de cauza săvârșită în sine, în ochii lui Dumnezeu nu e nici o pocăință.

„Atacurile lui Satan sunt furioase, și hotărâte, iar amăgirile sale sunt grozave; dar ochiul lui Dumnezeu veghează asupra poporului Său, și urechea Sa ascultă la strigătul lor. Strămtorarea e mare, flacărele cuptorului par a fi în perspectivă a-i înghiți; dar curățitorul îi va scoate dintr'ânsele, ca pe aurul lămurit prin foc“. *„Marea Luptă“*. p. 723.

„Prin aceea că Domnul ne trimite strămtorări, noi trebuie să știm, că El vrea ca să ne facă destoinici pentru ziua cea mare și grea

care va trebui să vină. Dacă n'ar fi aceasta, și dacă n'ar găsi El cu cale ca prin metoda aceasta să-Și preamărească numele Său, atunci nu Și-ar lua timp ca să ne curățească. El nu aruncă nici un metal neprețios în tigaia de topit. El Se îngrijește ca să curățească numai aurul cel prețios“. *„Pe urmele marelui Medic“*. p. 453.

„Încercarea este o parte din educația ce se dă în școala lui Hristos, pentru a curăți pe fiii lui Dumnezeu de sgra lucrurilor pământești“. *„Fapt. Apost“*, p. 523. Ed. Engleză.

„Faptul că noi suntem chemați să suferim încercarea, dovedește că Domnul Isus vede în noi ceva de foarte mare preț, pe care dorește să-l desvolte. Dacă nu vede în noi nimic pentru care să-Și poată gloriifica numele, El nu-Și pierde timpul să ne curețe. Dacă noi nu facem nici o sforțare să tăem mărcinii, Hristos nu aruncă în cuptorul Său pietre nefolositoare. Minereul pe care-l încearcă este de mare preț“. *T. Ch. VII. 214*.

Fiecare personal, trebuie să facă experiență cu Domnul, în credință. Dumnezeu dorește ca poporul Său să se pregătească pentru apropiata oră decisivă. Toți vor trebui să treacă prin ea, fie că sunt sau nu pregătiți; însă numai acei cari și-au potrivit vieța lor cu adevărul biblic, vor rezistă în acel timp de încercare“. *„Faptele Apostolilor“*, p. 350.

CRIZA DINTRE POPOARE, ESTE APROAPE

Este criză ceceaste așteaptă popoarele? Ne găsim cu adevărat la sfârșitul tuturor lucrurilor? Aceasta este întrebarea, la care fiecare peregrin obosit dorește un răspuns hotărât.

În curând se vor ivi între națiuni turburări grozave, turburări cari nu vor încetă până la venirea Domnului. . . . Judecățile lui Dumnezeu sunt în țară. Răsboaie și știri de răsboaie, distrugere prin foc și apă, spun lămurit că s'a apropiat și e chiar la ușii timpul strămtorării. Lumea e frământată de spiritul de răsboaie ce va veni“. *„Review and Herald. 24 Noembrie, 1904*.

Întreg sistemul european, care pentru un moment părea că a dobândit o oarecare stabilitate, este amenințat de o nouă catastrofă, care, dacă nu va prăbuși, totuși va slăbi foarte mult întreaga clădire a civilizației europene. . . . Nu se poate tăgădui faptul, că în timpul de față Europa nu numai că e amenințată de prăbușirea ei economică, ci și de o prăbușire generală, așa cum nu s'a mai întâmplat dela căderea imperiului Roman.

Un episcop englez și-a exprimat teama că: „Nu va trece mult și lumea se va găsi iarăși în durerile războiului, ale unui războiu, care va fi atât de îngrozitor, încât războiul trecut va

fi numai ca o furtună într'o ceașcă de apă, față de războiul ce va veni“.

Lumea care trăește în aceste timpuri, se poate compara cu un grup de cercetători, cari studiază la craterul unui vulcan ce nu s'a răcit, dar care amenință, deși pare liniștit pentru un moment, să erupă cu și mai mare putere ca mai înainte. Cu multă dreptate a zis cineva: „Intreaga omenire și-a găsit adăpostul pe acoperișul unei piroticnii, care la cea mai mică greșeală a lucrătorului, proiectilele vor arunca în aer întreaga clădire, cu tot ce este pe ea“.

APROPIATA AMENINȚARE A UNEI CRIZE RELIGIOASE.

„Când protestantismul va întinde mâna peste prăpastia ce-i amenință, pentru ca să dea mâna puterii romane, când va păși dincolo de abis pentru ca să meargă mână în mână cu spiritismul, când sub influența acestei întreite alianțe America va înlătură orice principiu al legislațiunii sale de guvern protestant și republican, . . . atunci putem ști, că a venit timpul lucrării lui Satan“. „Mărturii“, Vol. I. p. 302.

Pe acest câmp de bătălie va avea loc marele conflict din urmă al marelui război între adevăr și rătăcire.

Teribil e sfârșitul de care lumea se apropie cu grăbire! Puterile cari se vor uni în război contra poruncilor lui Dumnezeu vor rândui ca toți: „mici și mari, bogați și săraci, stăpâni și servi“ să se conformeze datinelor bisericii, prin respectarea falșului Sabat. Toți cei ce vor refuză să le urmeze, vor fi loviți de către stat cu pedepse aspre, iar în cele din urmă vor găsi că ei trebuie să fie osândiți la moarte“. „Marea Luptă“, p. 706.

Mulțumită numai purtării de grije a lui Dumnezeu că în timpul ședinței congresului 69 al Statelor Unite care a avut loc în Martie 1927, nu s'a votat legea Duminecală pentru statul Columbia. În America au 46 de state legea Duminecală, făcută de personajii înalte. Într'una din ierni — e vorba de 1926—1927 — au apărut la congresul din America, 22 puteri religioase cu rugămintea de a recunoaște Dumineca ca Sabat constituit prin lege, și a forță păstrarea acestei zile, prevăzând pedepse aspre pentru cei ce vor călca această lege.

Cu multă asigurare, toți membrii congresului, s'au exprimat în acelaș fel, că în sesiunea următoare a 70-lea, legea Duminecală va fi votată. Această lege e bine redactată ca niciodată, și se așteaptă a fi aplicată în viitorul cel mai apropiat, dacă nu va interveni mâna lui Dumnezeu.

Legea lui Dumnezeu, care se impune tutu-

ror legilor omenesti, va fi schimbată prin înlocuirea Sabatului biblic din ziua șaptea, cu sabatul fals, ziua întâia, și această schimbare va provoca cea mai importantă dramă. Când aceasta se generalizează, atunci se descoperă Dumnezeu“. E. G. W.

NEPREGATIȚI PENTRU ULTIMUL EVENIMENT.

„Noi, ca popor al lui Dumnezeu, n'am terminat încă lucrarea ce Domnul ne-a încredințat ca s'o facem. Noi nu suntem pregătiți pentru urmările ce va avea loc prin presarea legii Duminecale. Pentrucă noi cunoaștem timpul și primejdiile, este de datoria noastră ca să ne ridicăm și să lucrăm. Nu trebuie să se lase nimeni până va veni timpul cel greu, pentru ca atunci să termine lucrarea, pentrucă ea trebuie să se termine așa cum au prezis profețiile și că Dumnezeu își va protejă pe poporul Său. Noi nu lucrăm după voința lui Dumnezeu, când așteptăm liniștiți și nu facem nimic pentru libertatea conștiinței“. „Mărturii“, Vol. 5. pp. 713. 714.

„Datoria noastră este de a face tot ce ne stă în putință, pentru a preveni primejdia ce amenință. Ar trebui să facem eforturi spre a sfărâma prejudecățile, punându-le în fața oamenilor în adevărata lumină. Noi trebuie să le prezentăm chestiunea așa cum e în realitate, depunând cel mai elocvent protest contra măsurilor cari restrâng libertatea conștiinței“. „Mărturii“, Vol. 5. p. 452.

„Trebuie să înălțăm rugăciuni cât mai serioase către cer, ca moleșala să fie îndepărtată din mijlocul nostru, pentrucă astfel să aducem la terminare lucrarea, pe care am neglijat-o. Să ne rugăm serios, dar să și lucrăm în armonie cu rugăciunile noastre..... Dacă frații și surorile noastre vor persistă încă în indiferența în care se găsesc, Dumnezeu nu va putea revărsa Spiritul Său peste ei. Ei sunt nepregătiți pentru a conlucra cu ei. Ei stau în fața evenimentelor cu ochii închiși și nu pot vedea amenințătoarea primejdie. Pentru aceasta, ei trebuie să vegheze, să lucreze în armonie unii cu alții, ca niciodată până acum“. „Mărturii“, Vol. 5. pp. 713. 714.

Că timpurile sunt într'adevăr astfel, iată ce publică revista asociațiunei reformate naționale „Christian Statesman“ din Martie 1927. Ea explică lămurit că ei n'au intenția să dea privilegiu zilei a șaptea, Sâmbăta Adventiștilor, pentru ca aceasta să fie respectată. Noi trebuie să ne odihnim Dumineca ca și ceilalți. Ei mai spun, că dacă obțin o lege Duminecală, care să corespundă dorinței lor, atunci ei vor zice: „Dumnezeu se ridică și nimicește dușmanii“. Ei mai adaugă că, Dumnezeu în-

trebuiețea câteva scule omeneste, pentru a-Și conduce judecățile Lui și a-Și nimici dușmanii. Ei intenționează a ne forța pentru a serba acelaș repaus, să ne confişte averile, și să ne răspândească, imediat ce vor posedă această putere. In această privință Domnul zice: „V'am spus aceste lucruri, pentru ca ele să nu fie pentru voi un prilej de cădere. Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă, va veni vremea când, oricine vă va ucide, să se creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Și se va purta astfel cu voi, pentru că n'au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine“. Ioan 16, 1—3.

„Acesta eră un timp de cea mai grozavă spaimă pentru sfinți. Zi și noapte ei strigau către Dumnezeu, pentru scăpare. Nelegiuții începuseră chiar să triumfeze și să zică: „De ce nu vă liberează Dumnezeuul vostru din mâinile noastre? De ce nu vă înălțați la cer ca să vă scăpați vieța?“ Dar sfinții nu țineau socoteală de ei. Ca și Iacob ei se luptau cu Dumnezeu; trebuia să bea paharul și să se boteze cu botezul Lui“. E. G. W.

NU PIERDEȚI TIMPUL, ȘI PREGATIȚI-VA.

„Fiți gata!“ Fiecare trebuie să se pregătească acum; fiecare trebuie să-și procure acum untdelemn pentru candela lui. Fiecare

trebuie să-și formeze vieța în așa fel, ca să poată ține piept la cea mai primejdioasă ispită. Noi trebuie să ne facem depe acum o obișnuință de a ne încrede temeinic în Domnul. Ca să fim pregătiți pentru timpul acela, se înțelege, că trebuie să ne decidem a ne formă acum pentru ca astfel să putem rezistă atunci. Ceeace voim să fim în acel timp, când se va ridică perdeaua veșniciei, trebuie să ne decidem chiar acum. Noi trebuie să ne rugăm fierbinte, să lucrăm cu seriozitate, până ce toată greutatea aceasta va trece, și până ce lucrarea pentru salvarea sufletelor s'a terminat.

Să ne predăm deci acum din nou Domnului, pe noi și toate ale noastre, pentru terminarea lucrării și pregătirea noastră, ca să fim gata la chemarea Lui. Ca și Iacob, să aspirăm la biruință și să ne ținem tare de brațul lui Dumnezeu până ce vom putea zice cu el: „Am văzut pe Dumnezeuul meu față în față și sufletul meu s'a însănoșit“. Să ne rugăm pentru putere a ieși biruitori cu Dumnezeu și cu oamenii. Să zicem în orice rugăciune: „Doamne, îndură-te de poporul Tău!“ Ioel 2, 17.

Trad. de I. G. și adaptare de St. Șt.

R. Vâlcea.

Calea mântuirii.

Domnul S'a dat cu totul pentru noi toți. De aceea și noi la rândul nostru trebuie să ne predăm Lui, în toate și cu toate. Arderea de tot eră o jertfă, care trebuia pusă întreagă pe altar, bucată cu bucată. Vezi 3 Moise 1. Predarea în mâna Domnului trebuie să fie deplină, întreagă, fără să păstrăm ceva pentru noi. Trebuie să ne predăm Lui cu totul; așa ca toată inima să fie acum a Lui. Să nu fie nici o cămăruță, ori vreun colțișor care să nu fie al Lui. Sunt creștini, cari nu se predau Domnului în câte un punct. Ei sunt gata să predea Domnului totul, afară de anumite lucruri. Numai cutare lucru, numai cutare lucru, nu! Dar astfel de predare împărțită și condiționată, Domnul nu este mulțumit. El vreă, ca toată inima și toată vieța să I-o predăm Lui. Nu trebuie să-I dăm numai casa și să-I zicem: „Casa mea este a Ta“. Domnul trebuie să aibă cheile dela toate odaile și dela toate odațele: odaia de locuit, odaia de dormit, bucătăria, pivnița, vitele și cerealele, toate trebuie să-I stea la dispoziție și deschise. El trebuie să aibă cheia dulapului nostru în toate. Trebuie să-I facem stăpân peste toate: nu trebuie să scoatem nimica de sub supravegherea Lui. Mat. 16, 24—26. Vezi ce zice Spiritul profetic:

„Odată ce Dumnezeu este stăpânul sau proprietarul tuturor bunurilor noastre, n'ar trebui ca mulțumirea față de Dânsul să ne determine a-I aduce daruri de bună voie și daruri de mulțumită, recunoscând astfel calitatea Lui de stăpân peste sufletul, corpul, spiritul și tot avutul nostru? Dacă planul lui Dumnezeu ar fi fost urmat, multe mijloace ar fi curs în tezaurul Său. Atuncia ar fi fost fonduri destule pentru trimiterea de predicatori în câmpuri noi, și misionari destui, cari să poarte stindardul evangheliei chiar în locurile cele mai întunecoase ale pământului“. „Mărturie“. Vol. 6, pag. 386.

Mulți zic: „Vreau să dau totul Domnului, numai cheia dela casa cu bani nu! Bani și averea mea aș vreă s'o cârmuesc eu și s'o păstrez eu însumi“. Alții vor, poate, să păstreze alteceva! Vreo vechi îndeletnicire ori de-prindere, vreun vițiu, vreo pofță, vreun post, vreun gust, poate de mâncare ori băutură, etc. Noi ca popor adventist ținem mult la Decalogul celor 10 porunci dumnezeesti. Ar fi de dorit, ca să studiem bine porunca 8-a și 10-a, deoarece acelea ne opresc de a ne atinge și a pofți din cele ce nu ne aparțin nouă.

Dar orice predare, care nu cuprinde toată inima, nu ne dă nici pace deplină, și nici fericire deplină. Deaceia este atâta sărăcie în viața creștină, în Comunitatea Laudicea, pentru că mulți copii ai lui Dumnezeu nu vor să se predea cu totul Domnului, ca o ardere de tot viu și la fel, cum scrie Apostolul Pavel în Rom. 12, 1. Dar acolo unde s'a făcut această predare, curg râuri de binecuvântări și viață, după cum zice Domnul în Ioan 4, 14.

Cei ce pun totul la picioarele Domnului, și-I dau toate, aceia se umplu și se vor umple de Spiritul Sfânt ca pe timpul primei biserici. Vezi Faptele Apost. 2, 42—47....

Toată casa și tot serviciul! A Lui este nu numai inima, ci și toată familia, toată casa și pe toate, câte le avem.

Acum începem noi să înțelegem făgăduința: „Crede în Domnul Isus Hristos, și vei fi mântuit tu și casa ta“. Fapt. 11, 14....

Când un om se predă cu totul Domnului, când îl laudă în toată viața și în toate faptele sale, făcând numai voia Lui, nu se poate să nu izvorască binecuvântarea din el. Nu se poate altfel. Mulți se roagă adesea Domnului:

„Doamne, întoarce și pe copiii mei la Tine!“ Și ei totuși nu se întorc. Foarte de multe ori vina este, că predarea părinților nu este deplină, și creștinismul părinților are lipsuri, de ceace zice în Maleahi 4, 4—6. Că și în casă tot așa în serviciul de toate zilele nu se face rugăciune cum făcea David și Daniel de trei ori zilnic. Domnul trebuie să cărmuească în toate. Legătura cu tovarășii săi de muncă, însăș legăturile cu mai marii săi și cu cei mai mici de cât noi: Toate trebuie predate Domnului. *Toată rugăciunea lui Corneliu nu eră împiedecată de sgărcentie și lăcomie. Impreună cu rugăciunile, el aducea și daruri lui Dumnezeu.* Amândouă acestea fură aduse aminte înaintea lui Dumnezeu. Și noi ne putem bucura de privilegiul de a prezenta asemenea aduceri aminte înaintea Domnului. Da nici David, când venia în casa lui Dumnezeu ca să se închine, nu venia fără daruri. Cine nu știe despre David, cât eră el de darnic față de lucrarea Domnului, care și servește de simbol despre Domnul nostru Isus Hristos, pe tronul lui David ca Regele regilor.

Gh. Motorca.

DEPARTAMENTUL ȘCOLII DE SABAT.

Responsabil: P. P. PAUNESCU.

Atențiunei slujbașilor Școlii de Sabat.

„In Școlile noastre de Sabat trebuie să se facă un lucru serios. Cei ce au conducerea acestor școli, trebuie să se forțeze ca să lucreze cu înțelepciune și cu tact. Este o operă delicată și importantă de a lucra cu sufletele, lăsându-le o bună impresiune, spre a forma astfel caracterul lor în mod desăvârșit.

Un educator înțelept va face sforțări să scoată la lumină capacitatea și talentele elevului și nu numai să-i dea mereu învățături.

Am primit la diferite ocazii scrisori, prin cari mi se cerea să dau explicațiuni relativ la datoriile Dirigintelui Școlii de Sabat. Unul dintre ei foarte îngrijat, că nu poate să trezească mai mult interes la Instructori și elevi — îmi zice, că el se întreține mult cu ei pentru a le putea explica ceea ce au de învățat, dar că ceea ce observă, este: *lipsa de interes pentru lucrurile religioase.* Aș vrea să spun acestor frați și tuturor cari trec prin aceleași greutăți: la vedeți, nu care cumva sunteți chiar voi răspunzători de această lipsă de interes de care ziceți că vă loviți? Sunt mulți dintre voi cari fac prea mult personal și neglijează să pună la lucru și pe alți instructori și elevi, ca să facă și ei ce pot. Astfel de diriginți au nevoie de o mare simplitate și de multă râvnă religioasă. Ei obosesc spiritul instructorilor și al elevilor, prin lungi discursuri fără

miez, atât în Școala de Sabat cât și la alte reuniuni. Astfel de discursuri sunt fără nici un folos.

Acești diriginți nu adoptează instrucțiunile la trebuințele reale ale Școlii, și nu reușesc să câștige inimile, pentru că propria lor inimă este lipsită de simpatie spirituală; căci, ei nu înțeleg, cum prin lungile lor discursuri plictisesc și omoară interesul și dragostea pentru Școală.

Când inimile lor vor avea plăcere în Hristos, când Domnul va locui în ei printr'o credință vie, ei vor fi departe de a mai da pe față atâta limbuție și atâta pretențiune.

Însă, tot ce vor spune cu iubire și simplitate, va atinge inimile și îndată o vie simpatie se va stabili între astfel de diriginți, instructori și elevii lor, membri ai bisericii.

Un bun educator va captivă spiritul auditorilor săi, *va vorbi puțin dar cu căldură.* Cuvintele sale pornind din inimă vor fi pline de simpatie și de iubire arzătoare pentru suflete.

Elevii nu se vor găsi intimidați printr'un mare bagaj de cunoștințe, căci ei vor traduce prin cuvinte simple, impresiunile pe cari lecțiunea le va produce asupra spiritului lor, și astfel, va rezultă un interes adânc și viu pentru școală.

Grație simplității Evangheliei lui Hristos,

ei au fost atrași aici, pentru ca inimile lor să poată fi modelate după chipul Maestrului lor.

O inteligență vie și îndemânată poate da cuiva un oarecare avantaj, însă puterea dirigințelii și instructorului stă în comuniunea sa intimă, cu „Lumina“ și „Vieța“ lumii, adică, cu Hristos. *El va iubi pe toți și neîncetat se va strădui să-i ridice la nivelul Său.* El nu va blama niciodată; însă inima sa va fi totdeauna plină de milă. El nu va avea o prea mare părere despre persoana sa, ci umilința lui Isus va fi caracteristica vieții sale. El, va recunoaște adevărata valoare a cuvintelor lui Hristos: „Fără Mine voi nu puteți face nimic“.

Este mare trebuință de astfel de diriginți și instructori. Dumnezeu va lucra împreună cu astfel de oameni.

„Uitați-vă la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima“ — zice Domnul.

Un mare număr din slujbașii Școlii de Sabat, au nevoie de acest sfat divin. Primindu-l, li se va permite să priceapă necesitățile acestora pentru care ei lucrează“.

În acest fel suntem sfătuiți de Spiritul Profetic (Mărturie p. Șc. de Sabat p. 16) și sperăm că aceste îndrumări vor fi cetite de mai multe ori, pentru ca slujbașii școlii să găsească hrana necesară pentru greaua lor misiune și serioasa lor răspundere.

Folosim asemenea acest prilej, de a prezenta Comunităților noastre un raport comparativ în Tabelul de mai jos, asupra activității în Școala de Sabat, comparând al patrulea trimestru din anul 1929 cu trimestrul corespunzător din 1928.

Sperăm că frații lucrători vor găsi prilegiile de a trage concluzii pentru Conferințele lor — comparând și cu trimestrele trecute publicate în „Curierul Misionar“ No. 11 și 12 — și vor da îndemnul potrivit pentru un continuu progres în vizitarea regulată și în aducerea de daruri pentru grabnica încheiere a lucrării Aceluia care zice:

„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“.

P. Păunescu.

TABLOU

Asupra Școlii de Sabat Trim. IV 1928 și Trim. IV 1929.

CONFERINȚA :	Anul	Școli de Sabat	Numărul elevilor	Media prezenței	Daruri din 12 Sabate	Daruri din al 13 Sabat
Muntenia de Vest	1928	50	2.771	1.803	107.564	32.473
	1929	71	3.359	2.414	138.394	40.337
Muntenia de Est	1928	36	1.495	1.147	56.796	14.510
	1929	50	1.602	1.135	63.923	18.258
Moldova de Nord	1928	40	2.085	1.010	40.985	11.213
	1929	49	1.926	1.236	57.301	12.529
Moldova de Sud	1928	20	1.099	541	24.189	7.087
	1929	28	1.687	900	31.127	7.811
Transilvania	1928	107	2.615	2.248	63.752	21.077
	1929	108	2.957	1.980	62.570	18.109
Banat	1928	25	1.113	720	27.922	10.867
	1929	38	1.097	608	30.780	11.271

Observațiune: Mulțumind fraților pentru grija lor în sporirea darurilor, nu uitați să se facă tot ce se poate, ca să venim toți în Școală regulat. Azi, 35% lipsesc, și este foarte rău. Dacă sunt membri cari nu pot veni, organizați clase de familie. Dați plicuri și strângeți darurile lor pentru încheierea lucrării. Organizați! Organizați! Organizați!

Notă în general.

Faceți ca, rânduiala, punctualitatea și sfințenia să caracterizeze ora Școlii de Sabat, printr'o chibzuită împărțire a lucrului de făcut. Mai multă vieță, va face, ca încetineala să dispară și așa se va câștiga timp pentru studiu. Aplicați ordinea din „Rezumatul învățăturilor la Dicio“ pag. 9, și veți economisi timpul.

Ținta darurilor să găsească o dreaptă și regulată folosință, urmărind Ținta fixată fiecărei Conferințe cu ocazia Comitetului Uniunii.

Revedeți întrebările din notele lunilor prece-

DEPARTAMENTUL EDUCAȚIEI.

O mișcare în favoarea Educației.

Membrii și tinerii comunităților noastre au fost vizitați în primăvara celor doi ani din urmă de scrisori prin cari erau îndemnați să se înscrie la „Institutul Biblic“ din Diciosânmartin. Poate că nu toți cunosc faptul că înapoia acestei corespondențe se găsește un ideal al elevilor acestui Institut, cristalizat într'un cerc menit să producă o mișcare în favoarea educației.

Este Cercul „Ecolul“. Iată statutele și organizația lui:

Art. 1. — Numele. Se înființează un cerc cu numele „Ecolul“ al elevilor Institutului Biblic al Uniunii Adventiștilor de Ziua Șaptea din România.

Art. 2. — Scopul cercului, este de a contribui la răspândirea educației creștine între membrii comunităților Adventiștilor de Ziua Șaptea din Uniunea Română.

Art. 3. — Administrația cercului. Cercul va fi administrat de:

- a) Președinte;
- b) Vice-președinte;
- c) Secretar-Casier;
- d) Comitet.

Cei însărcinați cu diferite servicii în cerc, vor fi aleși de școală (Profesori și elevi) pe timp de un an dintre elevii școlii, membri ai Comunității. Alegerile se fac la sfârșitul primului semestru școlar.

Art. 4. — Membrii. Membri ai acestui cerc pot să devie toți elevii actuali și foștii elevi ai Institutului Biblic, cari doresc să contribuie la răspândirea educației între membrii Comunităților noastre.

Se acordă titlul de membri onorifici altor persoane cari ajută în mod deosebit cercului.

Art. 5. — Activitatea. 1. Președintele prezidează toate adunările și ședințele comitetului și va lucra din toate punctele de vedere în interesul cercului.

2. Vice-președintele e ajutorul președintelui în executarea tuturor lucrurilor. În lipsa președintelui prezidează adunările și ședințele comitetului.

dente și nu lăsați nimic nerealizat. Clădind treptat, lună cu lună, trimestru cu trimestru, vom rămâne pe cărarea desăvârșirii, dorită de Domnul.

Faceți o bună folosire a „Curierului“ și obișnuiți-vă ca slujbași să folosiți „Instrucătorul“.

Rulourile și ilustrațiile cu texte pentru copii, folosiți-le în mod stăruitor pentru bună lor creștere.

Nu neglijați pe copii: sunt singurul bun ce-l putem lua în cer.

Ați ales pe tinerii pentru instructorii copiilor? Să vă gândiți la mijloace ca să-i puteți trimite în primăvară să-i instruim.

Studiați zilnic, meditați, vă rugați!

Responsabil: D. FLOREA.

3. Secretarul-casier ține în ordine rapoartele asupra adunărilor cercului și ședințelor de comitet, formând statisticile necesare asupra lucrului săvârșit de membrii cercului. Tot el ține socoteala de intrările și cheltuelile făcute după avizul comitetului.

4. Comitetul. Comitetul are datoria de a cercetă și hotări toate chestiunile privitoare la bunul mers al cercului. El e, împreună cu președintele, răspunzător de tot ce se face în, și afară de cerc.

5. Membrii cercului au îndatorirea: de a contribui prin influența personală directă, prin corespondență, și printr'o viețuire curat creștinească la stimularea și ajutarea persoanelor din comunități de a câștiga o educație creștină mai ales în Institutul Biblic. Membrii sunt datori să viziteze regulat întrunirile și să execute în mod precis lucrările încredințate lor de către conducători.

6. Lucrul se va executa în timpul fixat de comitetul cercului.

7. Membrii vor raporta activitatea lor secretarului cercului. Acesta prezintă săptămânal cercului o dare de seamă generală.

8. Revista. Pentru o mai strânsă legătură cu comunitățile se înființează o revistă de propagandă a cercului.

Art. 6. — Cercul ține întruniri săptămânal după trebuință se pot convoca și adunări excepționale.

Art. 7. — Fonduri. Cercul are cassa sa proprie în care se adună sumele rezultate din: Colecte și contribuții benevole. Asupra întrebunțării propriilor mijloace hotărăște cercul prin comitetul său.

Art. 8. — Prezentele Statute pot să fie modificate la o adunare generală a cercului legal convocată, în înțelegere cu Direcțiunea școlii.

Activitatea în mare parte a constat din îndemnuri personale și scrisori. Iată cum ne-o arată câteva extrase din raportul secretarului acestui cerc:

A început o corespondență misionară a tinerilor elevi cu tinerii membri ai Comunităților din în-

treaga Uniune Română, cu scopul de a stimula pe tineri să vie la școală. „S'au format atunci 2 grupe: una cu numele „Osana“ și alta cu numele „Aleluia“. Scrisul pe întrecute a fost un puternic stimulent ca să se scrie aproape 1000 de scrisori.

„In al doilea semestru al anului 1928—1929 se propune ca activitatea cu scrisul misionar să se reia, de data aceasta însă sub o formă mai bine organizată. S'a propus să se înființeze un cerc între elevi și profesori cari să lucreze după anumite statute. Un comitet a fost ales, iar acesta la rândul său a compus statutele cari prezentate adunării în 5 ședințe consecutive au fost votate articol cu articol.

„Un președinte și un secretar au fost aleși prin vot secret, iar după aceea și acel titlu frumos care a răsunat dela un capăt la altul al țării, titlul pe care îl cunoașteți cu toții: „ECOUL“.

Activitatea celor 2 grupe a fost foarte vie și interesantă. Frumoase și pline de speranțe erau răspunsurile ce le primiam dela tinerii din comunități. Scrierea de scrisori a durat până la data de 5 Mai 1929, dată la care eră hotărât a se da un raport general de numărul scrisorilor scrise. Numărul total a fost de 1.140. Amândouă grupele aveau același număr de scrisori. S'a folosit pentru acestea: plicuri, hârtie și mărci în valoare de 7.766,75 lei. Până la această dată s'au primit peste 70 răspunsuri și alte multe s'au primit în timpul vacanței.

„Cu începerea vacanței a încetat doar scrierea de scrisori, nu însă și activitatea de propagandă a cercului. Aceasta s'a continuat de fiecare elev pe unde a mers, dar în deosebi trebuie să recunoaștem că la această propagandă a luat parte și a contribuit într-o măsură mai largă.

„Rezultatul fericit al întregii activități îl primim bucurători cu ochii, chiar în fața noastră.

„Aceasta este activitatea până în prezent și credem că se va continua cu și mai multă energie în viitor, spre binele și fericirea încă a multor tineri cari așteaptă doar un cuvânt sau un îndemn bun din partea „Ecoului“ ca să vie în anul viitor la școală“.

Dintre elevii cari acum se află la școală mulți se bucură de îndemnurile pe cari „Ecoul“ l-a dat în trecut. El este acum din nou la lucru și sperăm să stăruască până când fiecare tânăr din comunitățile noastre va putea gusta din privilegiul de a-și completa educația în „Institutul Biblic“.

D. Florea.

...

CRONICA ȘCOLII.

(20 Decembrie 1929 — 20 Ianuarie 1930.)

Ultima dată când am scris, intrasem în vacanță. Vacanța nu e pentru a studia, cum cred

unii, ci este o recreație. Dar cum și aceasta trebuie să se facă cu rânduială, pe lângă timpul liber de 8 zile, am aranjat și câte un mic program în fiecare seară, care să procure elevilor și profesorilor o recreație plăcută și folositoare.

Ați văzut pe copii cum se distrează ei în jocurile lor nevinovate? Cine-i poate condamna pe copiii lui Dumnezeu, dacă au și ei din când în când astfel de momente? Problema este nu ca să aibă ori să nu aibă, ci să fie nevinovate. Așa că vacanța a fost plăcută și odihnitoare, iar ziua de Anul Nou ne-a găsit la lucru la clasă.

În luna aceasta ne-am făcut și socoteala unei jumătăți de an de lucru, printr'un mare examen pentru semestrul I. Elevii s'au pregătit fiecare după puterea lui și după cum a fost de sârguitor la studiile ce i s'a încredințat. Cu aceasta, jumătatea din anul școlar a trecut așa de repede, că nici n'am știut când; cealaltă jumătate de an va trece și mai repede. Putem zice ca proverbul: „Începutu-i anevoie, urma vine dela sine“.

Am primit și în această lună câteva vizite, ale părinților unor elevi, cum și vizitele fraților: Vasile Florescu, Redactor, I. Tachici și A. Nemeș, șefii de Colportori. Frații conducători de colportori au început să îndrăgească iar școala noastră. Dragostea D-lor merge crescând către sfârșitul anului când vor recruta de aci mulți colportori.

Afară e frig și lucrul la grădină nu se mai poate face din cauza înghețului. Totuși prin diferite ateliere elevii lucrează sârguitor, multe lucruri necesare.

Și încă o veste nouă. Cu începerea semestrului al II-lea, Cercul Ecoul, și-a reluat activitatea. Mulți știu ce însemnează aceasta, iar alții vor afla când vor primi din partea elevilor membri ai acestui cerc, câte o scrisoare frumoasă care-i va convinge să vie la școală anul viitor. Elevii noștrii sunt cam triști. Ei apreciază foloasele școlii și deaceia stăruesc ca și alții să vie să se adape din izvoarele ei, îndemnându-i să caute și să prețuească educația.

Mulțumită străuینței elevilor organizați în societatea studentescă „Ecoul“, ritmul vieții școlare va trezi printre tinerii noștrii din țară, ecouri tot mai largi și mai repetate după cum zice cântarea lor:

„Și când nici prin gând nu-ți trece, cântă'n cor studenții iar“.

Este bine a cânta. Să cânte și tinerii, să cânte și bătrânii, și să cântăm cu toții, căci se apropie ziua izbăvirii noastre.

Revărsarea ploiei târzii în America de Sud.

Domnul face în zilele noastre, ca și pe timpuri, adevărate minuni. Una din cele mai mărețe este progresul lucrării Sale între Pieile Roșii din America de Sud. Din multe fapte ajunge unul, pentru ca noi să ne putem face o idee clară cu privire la înaintarea lucrării divine în acele ținuturi.

Misionarul F. A. Stahl, unul dintre acei cari sunt însărcinați să ducă solia revenirii Domnului Hristos Indienilor din America de Sud, scrie următoarele:

„Din depărtări și din apropiere vin Indieni sălbateci la stațiunile noastre misionare, situate în mijlocul pădurilor, spre a învăța „despre Dumnezeu cel adevărat“. Minunate sunt căile lui Dumnezeu prin cari mișcă El inimile acestor oameni sălbateci. La una din stațiunile noastre misionare, Cascadas din Peru, am botezat în ultimul Sabat, 184 de suflete din populația indigenă.

Am rămas adânc mișcat, când am văzut pe acești Indieni, odinioară sălbateci, luând în Sabat parte la post și rugăciune. D-vs. v'ați simți fericiți, dacă ați avea ocazie să auziți laudele și mărturisirile lor serioase. Acești Indieni au venit luni întregi prin ținuturi, vestite din cauza sălbătăciunii lor, pentru ca să studieze și să învețe Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Ei se bucură foarte mult de a auzi despre Domnul Hristos și cred ferm în El.

Acești Indieni, cari, în neștiința lor au mâncat odinioară orice lucru necurat, — unii dintre ei au mâncat chiar șerpi, — numai vor să mănânce sub nici un chip ceva necurat și nimic nu-i poate determina să-și schimbe hotărârea în cea mai neînsemnată privință. Eu

i-am văzut cum aruncau pește după pește, cu toate că erau foarte flămânzi, acești pești însă n'aveau aripi. Ei sunt adevărați păzitori ai Sabatului, sfințind Sabatul chiar în drumul lor prin regiuni sălbatece și folosind timpul pentru cântare de imnuri, rugăciuni și pentru a vorbi despre „Dumnezeu cel adevărat și minunat“.

Noi suntem plini de bucurie că Dumnezeu este cu această solie, căci nimic nu o poate opri. Deă bunul Dumnezeu ca noi să ducem într'adevăr o vieță credincioasă, pentru ca să putem ține pas cu această solie“.

Toate aceste fapte minunate adevărate tot mai deplin cuvintele Spiritului Profetic, căci cetim cu privire la acest timp următoarele:

„Lucrarea cea mare de evanghelizare nu se va încheia cu o desfășurare mai neînsemnată a puterii lui Dumnezeu, decât o avuse la început. Profețiile, cari au găsit împlinirea lor în revărsarea ploiei timpurii la începutul Evangheliei, se vor împlini din nou la încheierea ei prin ploia târzie“. „Mult mai mare va fi mișcarea cea puternică cu ocazia ultimei avertizări din partea ingerului al treilea“. „Marea Luptă“. pag. 693.

„Aceste profeții cu privire la o mare deșertare spirituală în timpul unui întunec des, se împlinesc astăzi prin înaintarea stațiunilor misionare, înființate departe, în regiunile întunecoase ale pământului. Grupele izolate ale misionarilor din țările păgâne sunt asemănaute de către profet cu niște stâlpi de avertizare (Isa. 30, 17), ridicăți pentru aceia cari caută lumina adevărului“. „Profeți și Regi“, pp. 375. 376.

VIZITAREA BOLNAVILOR.

(Dialog.)

(Sora înțelepciune stă pe platformă având un lucru de mână).

Înțelepciunea: (Singură). Cum i-o mai fi mergând Răbdării? De două zile nu am mai auzit nimic despre ea. În seara aceasta va trebui să mă duc nițel pe la ea, să aflu ce mai face. Dacă i s'ar fi făcut mai rău, de sigur că buna ei mamă m'ar fi încunoștințat.

Nepriștețea: (Ținând sub subțioară un coșuleț cu cele necesare pentru cârpit) Bună seara, Înțelepciune. Mă bucur că te găsești acasă. Acum două zile am fost pe aci să-ți fac o vizită, dar nu te-am găsit acasă.

Înțelepciunea: Imi pare rău, dragă Nepriștețea, că nu m'ai întâlnit. În ziua aceea am fost puțin pe la sora Răbdare; cred că ai aflat că e bolnavă.

Nepriștețea: Am auzit. Tocmai acum voiam și eu s'o vizitez. După cum vezi, mi-am luat și lucrul cu mine. (Răscolește prin coșuleț). De mult nu am mai avut timp să cârpesc; acum însă vreau să combin binele cu necesarul. Poate s'a mai însănoșit, și-mi va mai ajută și ea nițel.

Înțelepciunea: Scuză-mă, dragă Nepriștețea, oare te-am înțeles eu bine? Doar nu ai

vrea să mergi la sora Răbdare, ca să lucrezi la ea? Nu te gândești că prin aceasta ea s'ar enervă și starea i s'ar putea înrăutăți?

Nepriceperea: Să nu ai nici o grijă, Înțelepciune, eu știu cum să mă comport cu oamenii bolnavi. Tot ce le lipsește acestora, este lucrul. Dacă lucrezi mult, atunci nu mai ai timp ca să te îmbolnăvești. Ai să vezi, de îndată ce mă va vedea cu coșulețul de lucru, are să-i fie imediat mai bine. Eu nu pot să pricep de fel cum oamenii pot pierde așa de mult timp, îmbolnăvindându-se. Pentru așa ceva eu n'am deloc timp.

Înțelepciunea: Cu sora Răbdare lucrurile stau invers; doctorul i-a spus că tocmai munca grea a îmbolnăvit-o. Dacă vrei să-mi faci o plăcere, atunci lasă aci coșulețul tău, pentru scurtul timp în care vei face vizita, și atunci de sigur se va bucura.

Nepriceperea: Nu, Înțelepciuneo, asta nu se poate! N'am timp pentru lenevit. Atunci ar trebui să-mi amân vizita. Ah, sărmanul meu coșuleț. Deci, te rog transmite salutările mele când vei merge la ea și, de îndată ce va fi mai bine, o voi vizita. Nu-mi lua în de rău. Cu bine, Înțelepciuneo.

Înțelepciunea: Mai vino cât de curând! Cu bine. (Nepriceperea pleacă).

Cum pot fi unii oameni atât de nepricepuți. Săraca, cât de bine i se potrivește numele. Ea este ceea ce spune și numele ei.

Ghimpoasa: Dar mai încetează odată cu predica, Înțelepciuneo. Stau de atâta timp la ușă și-mi rănesc mâinile bătând, fără ca nimeni să zică un „Bun venit“. Sau poate aceasta vă face plăcere? Tu știi, că pe acolo unde nu sunt „bine venită“, altădată nu mai dau.

Înțelepciunea: Fii bine venită, Ghimpoaso. Iartă-mă că mi-am putut uita de mine într-atât. Îți zic din inimă „bine-ai venit“. A trebuit să mă gândesc mult asupra sorei Răbdare, și din cauza aceasta mă aflam într-o convorbire cu mine însă-mi.

Ghimpoasa: Dacă și eu mă voi îmbolnăvi vreodată, te vei gândi și la mine atât de mult?

Înțelepciunea: Drept să-ți spun, Ghimpoaso, asupra acestui lucru încă nu m'am gândit. Să sperăm însă că tu vei fi încă timp îndelungat bine și sănătoasă.

Ghimpoasa: Ai fost de curând pe la Răbdare? Eu sunt în drum spre ea. Poate acum se poate vorbi cu ea o vorbă cu rost. În zilele când este sănătoasă poartă capul așa de sus, că nu poate fi ajunsă. Acum va trebui să învețe a se plecă puțin. Este totuși bine, când și oamenilor buni le mai vine câte o cruce de purtat. Mai înainte când eră sănătoasă, putea

să vorbească atât de frumos despre răbdare; vreau să văd însă acum, cât de răbdătoare este. Cred cu siguranță că o voi auzi zicând: „Faceți după cuvintele mele, iar nu după faptele mele“.

Înțelepciunea: Iubită, Ghimpoaso, mă tem că tu nu te afli în acea dispoziție sufletească pentru a fi locul să faci o vizită unui bolnav. Tu știi doar că la un bolnav trebuie să eviți orice prilej de enervare. Cât de ușor se poate agrava boala; și vindecarea îi poate fi întârziată. Cred însă că iubești atât pe sora Răbdare, scutind-o de o enervare nefolositoare.

Ghimpoasa: Văd bine, că am nemerit la o adresă greșită. Voi, cari sunteți bune surori, vă apărați una pe alta. Tot ceea ce fac eu, fac din iubire și convingere. Dar nici eu nu-mi voi pune mâna la gură, când este vorba să spui adevărul. Răbdarea poate fi sigură că nu va scăpa așa ușor de mine. Acum trebuie să mă grăbesc.

Înțelepciunea: Rămâi la mine în această după amiază, Ghimpoaso, și după ce enervarea ta s'o mai fi potolit nițel, atunci poți să te duci pentru câteva minute vis-a-vis.

Ghimpoasa: Fierul trebuie bătut cât este cald. La revedere. (Pleacă).

Înțelepciunea: (Singură). Sărmana soră Răbdare. Cu câtă plăcere te-aș apăra, numai să pot. Dacă eu aș fi bolnavă, m'aș teme mai mult de vizite de acestea, decât de însăș boala.

Mărinimoasa: (Vine cu cârpa de șters praful și mătura).

Te deranjez, soră Înțelepciune? Vreau numai să văd ce faci. Azi am foarte puțin timp, trebuie să mă duc îndată mai departe.

Înțelepciunea: Soră Mărinimoasă, ca întotdeauna ești bine venită. Văd bine că ești iarăși în drum să faci servicii de samariteancă. Dar, dacă îmi permiți să te întreb, încotro mergi?

Mărinimoasa: Ah, .. știi, .. eu vreau să mă reped vis-a-vis la sora Răbdare. Sărmanul suflet, trebuie să sufere atâta, și mama ei este bătrână și slăbită. Vreau să fac acolo repede nițică curățenie. Aș fi venit astăzi mai repede, dar azi de dimineață am auzit că sora Hărnicia s'a îmbolnăvit subit. M'am dus acolo în grabă ca să ajut nițel. Acum se simte ceva mai bine. Dacă voi ajuta acum nițel la sora Răbdare, atunci se va simți de îndată mai bine.

Înțelepciunea: Soră Mărinimoasă, tu mă impresionezi adânc. De două zile n'am mai fost pe la dânsa. Dar în seara aceasta, de îndată ce voi mai câștiga timp, doresc să merg și eu la ea.

Mărinimoasa: Fă aceasta, soră Înțelepciune,

vizita ta îi face totdeauna așa bine; ea se simte întărită și reînviată la corp și suflet, când mergi pe la ea. Ieri îmi spunea: „Cuvintele sorei Înțelepciune îmi face atât de bine, ele sunt mai bune decât toate doctoriile“. Ea s'a bucurat așa de mult de frumosul text biblic: „Răbdarea vă este de trebuință, pentru ca să cunoașteți voia lui Dumnezeu“. Știi, iubită soră Înțelepciune, atunci când vii la sora Răbdare, te simți totdeauna binecuvântată. Ea știe să sufere, fără ca să se plângă. În tovarășia ei mă simt totdeauna foarte fericită, și bucuria mea de a sluji altora devine tot mai mare. Acum însă trebuie să mă duc. Scuză-mă că vizita îmi este așa de scurtă. La revedere!

Înțelepciunea: La revedere! Fie ca activitatea ta să fie și azi o binecuvântare. (Sora Mărinimoasa pleacă).

Înțelepciunea: (Singură). Sufletul bun este totdeauna ocupat. Cât de binecuvântată îi este lucrarea. Dacă și noi am fi toți așa de binevoitori în a servi, câte stări de lucruri triste nu ar fi evitate. Cât de mult ar avea de învățat Nepriceperea și Ghimpoasa dela ea. Eu voi căuta să deviu asemenea sorei Mărinimoasă.

Invidia: Bună ziua, Înțelepciuneo. Cât de bine și fericită arăți. La tine răsare în fiecare zi soarele. O, dacă m'aș simți și eu cel puțin odată în vieța mea așa de bine. La mine de disdedimineată și până noaptea târziu se aude numai de lucru, lucru și iar lucru; lucru fără de sfârșit.

Înțelepciunea: Mă bucur că vii. Tocmai a fost pe aci sora Mărinimoasa și m'a reînviat așa de mult cu dragălașa ei ființă. În acest moment se află la sora Răbdare, ca să-i ajute nițel.

Invidia: Mărinimoasa, trebuie să dispună de mult timp, că poate să alerge după fiecare. Răbdarea nici nu are nevoie de aceasta. Ea are bani la bancă și deci poate să plătească. Dacă cuiva îi merge așa de bine ca Răbdării, poate să-și permită să se îmbolnăvească. La cei bogăți Mărinimoasa poate să meargă. La mine însă nu ar veni. Eu aș putea muri și chiar putrezii. Da, dacă aș avea bani ca alți oameni, atunci aș fi și eu luată în seamă. Aș dori să știu pentru ce anume mai trăesc eu, numai pentru ca să fiu de priveștiște celor cari o duc mai bine decât mine? Și acum doresc să fac o scurtă vizită Răbdării. Să nu creadă că sunt invidioasă. Am să-i spun și eu cât de bine îi merge.

Înțelepciunea: Nu face aceasta, Invidio, nu-i spune așa ceva. Spune-i câteva cuvinte prietenoase; tu te vei bucura și ea se va simți

mângâiată. Dacă vreodată vei fi bolnavă, atunci vei cunoaște, cât de prețios este un cuvânt de mângâiere.

Invidia: Gândești tu că la mine ar veni cineva? Da, dacă ai fi tu, sau sora Răbdare, atunci surorile toate și-ar rupe picioarele alergând. Dar așa merge când ești sărac și când trebuie mereu să lucrezi. Acum Răbdarea este într'adevăr trântită la pat. Griji însă n'are; alții îi fac treburile ei. A fi bolnavă, trebuie să fie o adevărată plăcere pentru ea. Vreau să mă duc totuși să văd măreția acestui fapt. Așa, Înțelepciuneo, dacă tu vei lua în apărare pe cei „mai bine puși“, gândește-te însă și la sora Invidia, care n'are nici un prieten și nimeni nu se interesează de ea. Bună seara, Înțelepciuneo.

Înțelepciunea: Bună seara, Invidio, s'ajungi cu bine acasă.

Înțelepciunea: (Singură). Mă întristez foarte când mă gândesc la astfel de vizite la bolnavi. Ele sunt de ajuns pentru a îmbolnăvi chiar pe o persoană sănătoasă. Ce s'ar putea face ca să dispară această stare tristă de lucruri. Predicatorul nostru ar trebui să vorbească odată în această direcție. La prima ocazie, îl voi ruga să facă aceasta.

Iubirea: Soră Înțelepciune, viu la tine ca să-ți aduc frumoase salutări dela sora Răbdare. S'a simțit împuțernicită astăzi după amiază, și dorește să te vadă curând.

Înțelepciunea: Cât mă bucur să aud așa ceva. Mă frământam tocmai cu gândul să nu-i fi fost mai rău. Ai fost la ea?

Iubirea: Am fost toată după amiaza. Gândesc că am fost chiar bine, căci am în urma mea terminată o grea lucrare. Ea s'a simțit cam slăbită și neliniștită după amiază. Atunci buna ei mamă și cu mine am îngrijit-o și ne-am rugat împreună. Apoi ea a dormit foarte liniștită toată după amiaza. Eu am stat la prețioasa veghe, îndepărtând pe toate palavragioaicele nefolositoare. Întâi a venit Nepriceperea, cu cunoscutu-i coș de lucru, vrând neapărat să vorbească cu ea. Am avut de lucru ca s'o conving că n'o putem deranja. Apoi a venit Ghimpoasa, care a făcut o față ca și când ar fi voit să îmbolnăvească pe toți oamenii sănătoși. Mi-a spus că ea are o veste specială pentru sora Răbdare. Când i-am spus că sora este prea slăbită, am primit din parte-i o predică de mustrare, care era așa de ghimpoasă, că ar fi rănit pe cineva. Însfârșit a venit Invidia. Ce-a spus și ce-a vrut ea, e de prisos să mai amintesc. N'am lăsat pe nimeni să intre la ea.

Înțelepciunea: Se poate vedeă deci ce face iubirea. Să sperăm că celelalte care au vizi-

tat-o, vor fi mai prevăzătoare și se vor instrui mai bine în vizitarea bolnavilor, pentru ca o astfel de vizită să fie o binecuvântare, nu o povară. Acum se află cineva la ea?

Iubirea: Am lăsat acolo la ea pe sora Mărinimoasa. A făcut toate serviciile de nevoie. Nici nu-ți vine a crede, cât se pricepe de bine această soră. Unde își înfige scepstrul, sora Mărinimoasa, acolo domnește prosperitate și se văd roadele activității ei. Acum vreau să mă duc repede acasă și să-mi fac treburile mele, ca apoi, astă seară să mă mai pot duce o oră vis-a-vis. Dacă îți face plăcere, voiu veni și te voiu lua, ca să mergem împreună.

Înțelepciunea: Da, soră, voiu merge cu plăcere.

Iubirea: Dacă ai timp, caută un frumos text biblic pentru dânsa. Se bucură mult de aceasta, și eu voiu lua cu mine ceva fructe pentru învierea corpului. Cunoști un text frumos?

Înțelepciunea: Am la îndemână unul, și a-nume: „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va mută dela tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina“. Gândești că acest text ar fi bun?

Iubirea: Da; nici nu puteai să-i alegi un altul mai bun. Așa dar, voiu veni mai târziu ca să te iau, să mergem împreună.

Amândouă: Bună seara!

Trad. A. Văcăreanu.

Cine a iubit mai mult.

Colportorul: Dorința mea este, ca și D-vs. să vă aduc la cunoștință despre niște scrieri foarte mult cetite și răspândite. Poftim și vedeți.

Domnișoara: Mulțumesc, Domnule! Dar nu cumva spune aici ceva despre religie și despre Isus?

C. Ba da Domnișoară, despre Isus spune!

D. A, poftim cartea și te rog să nu te superi, dar nu iau nimic. Dacă ai avea ceva fascicole din romanele cele noi, bucuoasă aș cumpăra. Eu mă ocup de romane și de povestiri. Trebuie să știi că pentru asemenea cărți dau tot ce am mai scump pe lume.

C. Imi place să cred că D-vs. v'ați ocupat foarte mult de cetit. Am toată încrederea că trebuie să știți cine a iubit mai mult și cine a întrecut pe toți cu iubirea; dacă sunteți bună, vă rog să-mi spuneți și mie.

D. E adevărat, Domnule, am cetit foarte mult și am o bibliotecă întreagă și toate le știu; dar vedeți, lucrul acesta este prea greu ca să pot răspunde; dar de oarece m'ați întrebat, trebuie să știți D-vs.

C. Bine, atunci am să vă spun eu. (Și vânzătorul de scrieri religioase deschise Biblia). În Sf. Evanghelie dela Ioan 3, 16 stă scris așa: „Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât dete, pe Fiul Său, unul născut, ca cine crede într'ănsul să nu piară, ci să aibă viață veșnică“; iar la cap. 15, 13 zice: „Mai mare iu-

bire decât aceasta nimeni nu are, ca să-și pună cineva viața pentru amicii săi“... Și ca să știți și D-vs. cine a iubit mai mult, vă dau o cânticică: „Suferințele lui Hristos pentru răscumpărarea omenirii“.

D. Foarte bucuoasă, Domnule! Cât costă? Poftim banii!

C. În acest fel, din necunoștință, mulți resping la început tocmai ceea ce este de folos. Oamenii au un fel de dispreț amestecat cu rușine față de cărțile religioase; dar, încerce cineva să cetească Biblia și va rămâne atunci extaziat de cele cuprinse în ea.

Insemnătatea studiului biblic.

În viața spirituală creștem numai atât, cât creștem în cunoștința Sfintei Scripturi. Viața dumnezească nu-și trage hrana necesară din locurile mlăștinoase ale sentimentelor noastre sau ale părerilor omenești. Spiritul nostru, fiind influențat de jos prin păcat, poate birui numai prin curentul de sus, devenind astfel sănătos și puternic. Pentru a ajunge acolo trebuie să trăim în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este de ajuns să cunoaștem unele adevăruri sau să memorizăm câteva citate din Sfânta Scriptură; nu, ci trebuie să trăim zi după zi mai mult din Sfânta Scriptură.

Fiind noi creștini, suntem datori să consacram mai mult timp Sfintei Scripturi, ocupându-ne cu studiul ei în meditații liniștite și sub rugăciune. Căci altfel nu este cu putință.

Puterea cântecului.

ca viața noastră lăuntrică să se desvolte și noi să cunoaștem voia lui Dumnezeu. Numai cine trăește și rămâne în Cuvântul lui Dumnezeu este un adevărat ucenic al lui Isus, având viață și îndeplinire deplină, bucurie și putere necurmată. Numai prin studiul Bibliei putem cunoaște nevoile vieții noastre spirituale. El ne descoperă părțile uzate ale armamentului nostru, punctele de cea mai mică rezistență din viața noastră. El ne arată cum suntem și prin urmare cum ne privește și Dumnezeu. Un serv al lui Dumnezeu a zis: „Cauza tuturor relelor din noi este faptul, că nu cunoaștem Sfânta Scriptură“. Dacă vrem să biruim îndoala, ispitele, cugetele necurate, profane și mândre, trebuie să concentrăm toată puterea noastră în studiul Bibliei. Numai studiul serios al Bibliei ne arată, până la ce grad de capacitate am ajuns în viața noastră spirituală.

De ce ne-am mulțumi, să rămânem în monotonie șesului sau în vale, când Dumnezeu vrea să ne vadă suiți la culme? Singurul loc, unde ne sunt desvăluite creștetele înalte ale experiențelor creștine, este Sfânta Scriptură. Dacă noi creștinii dorim să fim plini de putere și viață, atunci trebuie să ne hrănim neîncetat cu Cuvântul, care este viu și puternic. Isus ne spune: „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da“. Ioan 15, 7. Alte mijloace pentru desvoltarea vieții spirituale, afară de rugăciune, pot deveni periculoase fără o cercetare serioasă a Sfintei Scripturi. Astfel, o încordare îndelungată a minții, fără a studia în acelaș timp Biblia, poate să aibă ca urmare o îmbolnăvire sufletească, pe când ea, sub conducerea Sfintei Scripturi, se transformă într-o ocupație foarte folositoare.

Dacă ne opunem să facem voia lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu poate să aducă la îndeplinire prin noi, planurile Sale binefăcătoare. Cheia de aur, care ne deschide ușa comorii păcii depline și adevăratei inimi este: *ascultarea față de voia lui Dumnezeu*. Atunci însă trebuie să creștem în cunoștința voinții lui Dumnezeu. Și o asemenea creștere nu există în afară de studiul serios și neîntrerupt al Bibliei.

S. B.

În anul 1824, într-o închisoare din Praga, Boemia, se găsea un răufăcător care săvârșise o mulțime de crime. Ultima crimă nu a săvârșit-o din următoarele motive povestite de el:

„Într-o zi am pătruns într-o casă, în apropiere de strada principală, când deodată, din ascunzișul meu am auzit venind o femeie cântând. Am urmărit-o îndată spre a o omori și prăda; dar am lăsat-o mai întâiu să-și termine cântecul. Acest imn a produs asupra mea o impresie atât de deosebită încât am rugat pe femeia aceea dacă nu vrea să mai cânte un cântec de felul acela. Ea a primit, și acea melodie mi-a mișcat sufletul atât de adânc încât a dispărut din gândul meu orice cuget de ucidere. Am început să plâng cu lacrimi multe, și am zis femeiei: „Bună femeie, de sigur că aveți un înger din cer care vă păzește. O! dacă aș fi găsit și eu har înaintea lui Dumnezeu, ca dumneavoastră!“ Femeia m'a îmbărbătat și m'a îndemnat să nu disprez că nu voi primi îndurarea divină, pentru că Dumnezeu vrea să fie un tată milostiv pentru toți păcătoșii“.

Odată, în Spania, mai mulți inși au fost închiși pentru credință. Și în celulele lor ei cântau bucuroși cântecele pe cari le știau. Cei de afară îi auziau prin ferestrele cu gratii ale celulei lor. Un trecător se opri să asculte, un altul a făcut la fel, alții s'au alăturat și ei, astfel că după puțină vreme, strada eră plină de ascultători fermecați și mirați că închiși sunt atât de veseli încât să și cânte, și anume cântece cu cuvinte așa frumoase.

Aceștia trebuie să fie oameni cu totul deosebiți, ziceau ei. Pentru ei eră ceva cu totul nou.

A doua zi, mulțimea s'a adunat într'un număr cu mult mai mare spre a ascultă cântecele celor închiși. A treia zi, tot satul eră de partea acestor închiși cari erau oameni atât de cumsecade.

Atunci, acela care fusese cauza închiderii acestor credincioși, ceru de grabă primarului să-i libereze, pentru că, spunea el, dacă acești oameni mai rămân câteva zile în închisoare, cântecele lor vor converti pe toți oamenii.